

Петър Дачевъ — текстъ и рисунки

Затворъ — училище

Есенъ. Листата жълтѣятъ и капятъ. Деньтъ е прозраченъ, въздухътъ е тихъ. Никой не може да стои затворенъ въ кжщи. Всѣки гледа да излѣзе навънъ. Особно много се радватъ децата и юношитѣ. Ето група момчета сж сложили раници на гърба и решаватъ кжде да отидатъ.

Да отидемъ на Люлинъ! — казва едно отъ тѣхъ.
— Да отидемъ на Искъра! — предлага друго.

Кждето и да отидатъ, навсѣкжде ще бжде хубаво. Тѣ сж свободни, тѣ могатъ да отидатъ, кждето си искатъ. Ще тичатъ по полето, ще се катерятъ по дърветата въ гората, ще гледатъ широкия просторъ отъ нѣкои върхъ на планината.

Трамваятъ за Княжево е препълненъ съ хора. Нашитѣ туристи едвамъ намиратъ мѣсто за себе си. Най-после трѣгватъ. Ето широкото поле при лагера. Ето и Красно село. Но каква е тази неприветлива сива постройка, върху вратата на която е поставенъ надписътъ: „Домъ на човѣщината“? Изъ широкия дворъ, ограденъ съ висока ограда, сноватъ деца и юноши въ арестантски дрехи. Желѣзната врата на двора е затворена. Предъ нея стои стражаръ.

— Какво е това? — пита едно отъ момчетата.

— Затворъ за деца и юноши — казва нѣкой.

Думата „затворъ“ пада за мигъ като сѣнка върху хубавия свѣтълъ день. Всички впиватъ очи въ прозорцитѣ на сивото здание.